

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1360/2016
02.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Пантовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе из Новог Пазара, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради исплате накнаде за прекоремени рад и рад ноћу, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж1 24/16 од 26.04.2016. године, на седници одржаној 02.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Вишег суда у Новом Пазару Гж1 24/16 од 26.04.2016. године и решење Основног суда у Новом Пазару П 283/05 од 04.04.2016. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Основни суд у Новом Пазару, решењем П 283/05 од 04.04.2016. године, одбацио је као неблаговремен предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом Општинског суда у Новом Пазару П1 283/05 од 03.09.2007. године, потврђене пресудом Окружног суда у Новом Пазару Гж1 1286/07 од 09.01.2008. године.

Виши суд у Новом Пазару, решењем Гж1 24/16 од 26.04.2016. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Основног суда у Новом Пазару П1 283/05 од 04.04.2016. године.

Против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 399. а у вези члана 412. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца је основана.

Тужилац је 05.05.2015. године, поднео суду предлог за понављање поступка у овој парници из радног односа, окончаној правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Пазару ПП 283/05 од 03.09.2007. године. Тужилац је предлог за понављање поступка засновао на чињеници да је Уставни суд Републике Србије одлукама Уж 8911/2012 од 30.10.2014. године и Уж 9147/2012 од 07.03.2013. године усвојио уставне жалбе подносилаца, утврдио повреду права подносилаца уставне жалбе на правичну накнаду за рад и у одлуци Уж 9147/2012 од 07.03.2013. године, да та одлука има правно дејство према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији.

Нижестепени судови су одбацили као неблаговремен предлог за понављање поступка, зато што су наведене одлуке Уставног суда по доношењу објављене у Службеном гласнику РС и да је предлог за понављање правноснажно завршеног поступка поднет по протеку рока предвиђеног одредбом члана 428. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11) и то од 60 дана од када је странка могла да употреби правноснажну одлуку која је разлог за понављање поступка.

Према томе, основано се у ревизији указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка.

Наиме, у овој парници из радног односа тужба је поднета 30.05.2005. године и поступак правноснажно завршен доношењем другостепене пресуде од 09.01.2008. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде на име прековременог рада и рада у време државних празника за период од 20.05.2002. године до 20.05.2005. године.

Поступак је завршен по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04) а који је измењен и допуњен Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 111/09).

Одредбом члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 111/09), је прописано, да, поступци започети пре ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона. Према томе, имајући у виду цитирану одредбу закона којом је прописано временско важење Закона о парничном поступку и да се поступак по предлогу за понављање правноснажно завршеног поступка спроводи по одредбама Закона који је важио у време вођења поступка чије се понављање тражи, то у овој парници приликом одлучивања о предлогу за понављање поступка имају применити одредбе Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04), са изменама и допунама објављеним у „Сл. гласнику РС“, број 111/09.

Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 111/09), је прописан још један разлог за понављање поступка и то, ако је, у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку (члан 422. став 1. тачка 11).

Одредбом члана 424. став 1. ЗПП, прописан је субјективни рок од 30 дана за подношење предлога за понављање поступка, у случајевима прописаним одредбама члана 422. став 1. тачка 1-9. Објективни рок од пет година, од када је одлука постала правноснажна прописан је одредбом члана 424. став 3. ЗПП. Међутим, у складу са Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 111/09), овај рок се не примењује уколико се понављање тражи из разлога наведених у члану 422. став 1. тачка 1, 2, 10. и 11. ЗПП.

У конкретної ситуацији када се понављање поступка тражи на основу одлуке Уставног суда, којом је утврђена повреда или ускраћивање људског или мањинског права и слобода зајемчене Уставом у парничном поступку, није прописан објективни рок од пет година. Дакле, разлог и рок за понављање правноснажно завршеног поступка имају се ценити по одредбама Закона о парничном поступку који је био на снази у време завршетка поступка чије се понављање тражи, са изменама и допунама, како је то прописано и прелазним и завршним одредбама Закона у парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09).

У поновном поступку, првостепени суд ће ценити да ли се тужилац налази у истој правној ситуацији, као и подносиоци уставне жалбе у одлукама Уставног суда на које је у предлогу указано, односно да ли се наведене одлуке односе на тужиоца и да ли је то наведеним одлукама Уставног суда утврђено у смислу члана 87. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/07, 99/11, 18/13-УС, 40/15 и 103/15).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 406. став 1. а у вези одредбе члана 412. став 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић